

deres Skranker. Medens derfor de professionelle Spekulanter kan handle frit med hverandre indenfor Børstidens Grænser, er det udenforstaaende Publikum kun henvist til at faa sine Ordre regulerede efter Slutningskursen — og Følgen er Gang paa Gang blevet, at medens Kursbevægelsen paa de andre tyske Børser og paa det berlinske Terminmarked for Publikums Øjne ligesom foregik ad en Trappe med lave Trin, skridende fra det ene af disse Trin til det andet, saa foregik paa det berlinske Kassa-Marked Bevægelsen kun altfor ofte i bratte Spring fra Afsats til Afsats — og først naar der var »sprunget«, fik Publikum at vide, om der var sprunget op eller ned uden samtidig at faa nogen Forklaring paa Bevægelsens Styrke, Fart eller Svingen frem og tilbage, saalænge den stod paa. Statskommissæren henstillede derfor til Berlinerbørsen, at for alle saadanne Papirers Vedkommende, hvor der efterhaanden havde dannet sig et frit Marked udenfor Mæglerranken, skulde Publikum have Lejlighed til gennem Kursnoteringen at erhverve sig en saadan Kundskab om de mellemliggende Stadier, f. Eks. ved Noteringen af en Række andre Kurser ved Siden af Slutningskursen (Enhedskursen).

Ogsaa efter Krigen har Enhedskursen været Genstand for stærk Kritik saa at sige fra alle Sider, og i den sidste stormende Hausseperiode, som Berlinerbørsen har gennemlevet, har det da ogsaa vist sig praktisk og faktisk umuligt at gennemføre denne Metode paa tilfredsstillende Vis. Ordrene har ophobet sig til Uoverskuelighed og til saa indbyrdes forskellige Priser, at een enkelt Reguleringskurs falder mere og mere for Brystet. Det er just derfor, den højt ansete Stempelvereinigung nu sætter al sin Indflydelse ind paa at faa saa mange Papirer som muligt ind under Terminnoteringens Metode (de variable Kurser), ligesom man ogsaa har haft under Overvejelse, som Overgang til Genindførelse af selve Terminshandelen, at skyde Afviklingen af Kassa-Forretningen i disse Papirer ud fra den i Almindelighed gældende 24 Timers Frist til »højest« 14 Dage, altsaa praktisk og faktisk pr. medio og pr. ultimo.

Hvis dette eller noget lignende gennemføres, vil det sikkert som snarlig Konsekvens trække Genoplivelsen af den egentlige Terminshandel med Likvidationen og det hele Apparat med sig.

Endelig om Noteringen af Likvidationskursen blot følgende:

Efter hvad der ovenfor er udviklet, skal *Likvidationskursen* sættes saaledes, at den saavidt muligt danner et Gennemsnit af samtlige Kurser, hvortil der i Maanedens Løb er afsluttet Terminshandelen i det paagældende Papir. Man maa imidlertid i Praxis nøjes med en vis Omtrentlighed. I Paris tages saaledes som Likvidationskurs (Cours de compensation) Gennemsnittet af de Noteringer, som foregaar mellem Kl. 12½ og Kl. 2 paa selve Likvidationsdagen. Paa Berlinerbørsen tages den »første« Kurs paa sidste Prolongationsdag Kl. 12, altsaa for saa vidt ogsaa en Gennemsnitskurs.

*

*

*

De saakaldte *Prolongationsforretninger* i ultimo-Handelen paa Børsen er en naturlig Følge af Blankokøbene og Blankosalgene.

Blankokøberen, Haussisten, mener, at Dagsprisen paa dette eller hint Værdipapir er for lav, det vil ubetinget i en nær Fremtid stige i Værdi, derfor køber han det til den billige Pris at levere pr. ultimo i det sikre Haab *inden* Terminen at kunne sælge det til en højere Kurs (det saakaldte Realisationssalg) — og derved indtjene en Prisdifference. Blankosælgeren, Baissisten, mener, at Dagsprisen er for høj, det paagældende Papir vil gaa ned i Værdi: derfor *sælger* han til den kommende Termin; han har ikke Papiret, saa lidt som Haussisten behøver at have Købesummen, men han regner med *inden* Leveringsterminen at kunne indkøbe det billigere (det saakaldte Dækningskøb), saaledes ved Le-